

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/45/2021
Identifikačné číslo spisu:	6117253238
Dátum vydania rozhodnutia:	29.11.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:6117253238.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Eriky Čanádyovej v spore žalobcu stavbi, s.r.o., Výstrkov 1539/15, Bánovce nad Bebravou, IČO: 46 641 751, zastúpeného advokátom JUDr. Andrejom Garom, Štefánikova 14, Bratislava, proti žalovanému REKODOM s.r.o. v konkurze, Farská 1316/4, Nitra, IČO: 36 336 530, o zaplatenie 43.155,94 eur s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cob/42/2020-477 z 22. septembra 2020, takto

rozhodol:

I. Dovolacie konanie z a s t a v u j e.

II. Žiadna zo sporových strán nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II rozsudkom č. k. 22Cb/189/2018-285 z 13. novembra 2019 v spojení s opravným uznesením č. k. 22Cb/189/2018-542 z 15. marca 2021 žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške trov bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že sa žalobou doručenou súdu dňa 10. augusta 2018 žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému zaplatiť mu sumu 43.155,94 eur s príslušenstvom titulom nezaplatenia faktúr č. 20150003, 20160012, 20160016, 20160020, 20160023, 20170003 v plnej výške za vykonanie diela v zmysle zmluvy o dielo zo dňa 16. septembra 2016 č. ES069/2016. Ďalej uviedol, že sa žalobca nedostavil na pojednávanie vo veci dňa 13. novembra 2019, hoci bol naň riadne a včas predvolaný (predvolanie mu bola doručené do elektronickej schránky dňa 26. septembra 2019 v súlade s § 32 ods. 5 písm. b/ zák. č. 305/2013 Z. z.) a v predvolaní na pojednávanie bol poučený o následku nedostavenia sa vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie. Žalobca nijak neospravedlnil svoju neprítomnosť na uvedenom pojednávaní. Na pojednávanie sa dostavil žalovaný, ktorý navrhol, aby súd rozhodol vo veci rozsudkom pre zmeškanie. Vychádzajúc z ustanovení §§ 279, 281 ods. 1 a ods. 2 CSP skonštatoval, že boli splnené všetky zákonné predpoklady na rozhodnutie vo veci rozsudkom pre zmeškanie žalobcu na pojednávaní podľa § 278 CSP a žalobe nevyhovel.

3. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP, keďže v tomto konaní mal plný úspech vo veci žalovaný, súd mu priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v súlade s § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

4. Okresný súd Bratislava II uznesením č. k. 22Cb/189/2018-351 z 28. novembra 2019 zamietol návrh žalobcu na zrušenie rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 22Cb/189/2018-285 zo dňa 13. novembra 2019.

5. S poukazom na ustanovenie §§ 278 a 281 ods. 1 CSP v odôvodnení uznesenia uviedol, že návrhu žalobcu nevyhovelo, nakoľko žalobca súdu nepreukázal, že pojednávanie vo veci, na ktorom bol vyhlásený rozsudok pre zmeškanie podľa § 278 CSP zmeškal z ospravedlniteľného dôvodu. Vyslovil názor, že žalobca, resp. jeho právny zástupca nevyvinul dostatočné úsilie na to, aby ospravedlnil svoju neprítomnosť na predmetnom pojednávaní, resp., aby si určil za seba náhradu. Pri rozhodovaní zohľadnil to, že právny zástupca žalobcu má troch koncipientov, preto ak sa sám nemohol zúčastniť pojednávania, mohol ich poveriť, aby sa dostavili na pojednávanie a v prípade náhlej choroby jedného z nich mal zároveň určiť aj ich vzájomné zastupovanie. To isté platí aj pre advokátku, ktorou sa dal JUDr. Andrej Gara zastúpiť, aj ona totiž zamestnáva troch koncipientov. Konštatoval, že vzhľadom na chorobu jedného z nich, ho mohli zastúpiť ostatní dvaja, prípadne samotná advokátka Mgr. Eva Garová. Odôvodnenie, že dotknutý koncipient nemal pri sebe tri dni mobil a v čase zdravotných komplikácií ho sprevádzala osoba, ktorá nemala prístup na internet, preto nemal možnosť oznámiť a ospravedlniť svoju neprítomnosť na pojednávaní svojej kancelárii, či súdu, označil v dnešnej dobe za nie veľmi dôveryhodné. Súd uviedol, že v dnešnej dobe je uvedenému tvrdeniu ťažké uveriť, nakoľko osoba, ktorá sprevádzala koncipienta v nemocnici, musela mať možnosť zavolať blízkej osobe, rodinnému príslušníkovi alebo priateľovi, ktorý má prístup na internet a ktorý by pre koncipienta vyhľadal kontakt na advokátsku kanceláriu alebo na súd za účelom oznámenia vzniknutej situácie, zabezpečenia náhradného zastupovania, alebo podania ospravedlnenia neprítomnosti na predmetnom pojednávaní. Zástupca žalobcu tak však neurobil a nedoručil súdu ospravedlnenie svojej neprítomnosti a to ani po tom, čo odpadol dôvod, pre ktorý zmeškal pojednávanie. Nakoľko ide o spor, ktorého predmetom je zaplatenie značnej peňažnej sumy, bolo v záujme žalobcu a jeho právneho zástupcu, aby urobili všetky nevyhnutné opatrenia k tomu, aby účasť zástupcu žalobcu na vytýčených pojednávaniach bola zabezpečená a to aj v prípade, ak jednému zo zamestnancov právneho zástupcu žalobcu, prípadne substitučnému advokátovi vznikne prekážka, pre ktorú sa nebude schopný dostaviť včas na pojednávanie. Advokát žalobcu mal dosť času (mesiac a pol) na to, aby zabezpečil za svoju osobu zástupcu, prípadne ďalšie náhradné osoby, ktoré by v prípade náhlej choroby alebo nepredvídanej udalosti boli schopné zúčastniť sa pojednávania a tak chrániť záujmy klienta. Na základe uvedených skutočností, predovšetkým toho, že žalobca bez ospravedlniteľného vážneho dôvodu zmeškal pojednávanie, na ktorom súd vydal rozsudok pre zmeškanie, súd dospel k záveru, že návrh žalobcu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie nemá oporu v zákone a preto ho zamietol.

6. Krajský súd v Bratislave, na základe odvolania žalobcu, rozsudkom č. k. 2Cob/42/2020-477 z 22. septembra 2020 rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 22Cb/189/2018-285 zo dňa 13. novembra 2019 a uznesenie Okresného súdu Bratislava II č. k. 22Cb/189/2018-351 zo dňa 28. novembra 2019 potvrdil. Žalovanému priznal voči žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

7. Odvolací súd podľa § 34 CSP prejednal vec podľa § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu a dospel k záveru, že odvolaniu proti rozsudku, ani proti uzneseniu nie je možné vyhovieť. Z obsahu spisu zistil, že sa dňa 4. februára 2018 uskutočnilo predbežné prejednanie sporu, dňa 13. februára 2019 bolo rozhodnuté rozsudkom pre zmeškanie žalobcu, ktorý bol zrušený uznesením odvolacieho súdu č. k. 3Cob/78/2019-271 zo dňa 28. júna 2019 a dňa 13. novembra 2019 bolo opätovne rozhodnuté rozsudkom pre zmeškanie žalobcu, ktorý je predmetom tohto odvolacieho konania. Odvolací súd zistil, že žalobca sa nedostavil na pojednávanie

vo veci dňa 13. novembra 2019, hoci bol naň riadne a včas predvolaný a v predvolaní na pojednávanie bol poučený o následku nedostavenia sa, vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie. Žalobca svoju neprítomnosť na uvedenom pojednávaní neospravedlnil. Na pojednávanie sa dostavil žalovaný, ktorý navrhol, aby súd rozhodol vo veci rozsudkom pre zmeškanie. Žalobca sa proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolal a podal návrh na zrušenie rozsudku, keďže mal za to, že zmeškal z ospravedlniteľného dôvodu. Vychádzajúc z ustanovení §§ 278 a 281 ods. 1 CSP konštatoval, že prvotným predpokladom na zrušenie rozsudku pre zmeškanie je skutočnosť, že žalobca zmeškal pojednávanie, na ktorom došlo k vyhláseniu rozsudku pre zmeškanie, z ospravedlniteľného dôvodu. Upriamil pozornosť na to, že ospravedlniteľný dôvod je povinný preukázať, pričom vážnosť okolností, ktorými žalobca ospravedľuje svoju neprítomnosť na pojednávaní posudzuje súd. Ospravedlniteľným dôvodom mala byť zdravotná indispozícia advokátskeho koncipienta, ktorá nastala v Brne ráno pred pojednávaním. Poukázal na obsah predloženej lekárskej správy zo dňa 13. novembra 2019, čas vyšetrenia 7,06 hod. vystavenej E., Mediclinic, a.s. Brno, v ktorej pacient D. uviedol, že bol na návšteve u rodiny v Brne, od včerajška pociťuje nevoľnosť, silné kŕče v bruchu a ďalšie potiaže popísané v správe. Ďalej sa v správe uvádza, že mal v pláne cestovať na Slovensko, ale pre potiaže zostal v Brne a pre zistenú diagnózu bol pacientovi doporučený kľudový režim s predpokladanou dĺžkou 3 až 5 dní.

8. Odvolací súd nespochybnil lekársku správu ako takú, ani zdravotné ťažkosti koncipienta, poukazujúc však na obsah lekárskej správy, podľa ktorej mal pacient zdravotné ťažkosti už od predchádzajúceho dňa a zo správy nevyplyva, že by mu jeho stav nedovoľoval komunikovať, v opačnom prípade by mu nestačilo iba domáce liečenie. Vychádzajúc z uvedeného nemal za preukázaný taký stav, ktorý by svedčil o tom, že koncipient nemohol podať správu o svojom stave advokátskej kancelárii už predchádzajúci deň.

9. Odvolací súd súhlasil so žalobcom, že za neospravedlniteľný dôvod možno vo všeobecnosti považovať náhle zhoršenie zdravotného stavu, poukázal však na to, že v tomto prípade však došlo k zdravotným ťažkostiam u koncipienta deň pred pojednávaním a je neakceptovateľné považovať to za ospravedlniteľný dôvod neúčasti právneho zástupcu t. j. advokátskej kancelárie. Zdôraznil, že právnym zástupcom v spore je advokátska kancelária, nie koncipient, preto nemožno považovať okolnosti na jeho strane vzniknuté deň pred pojednávaním, resp. aj ráno pred pojednávaním za ospravedlniteľný dôvod neúčasti na pojednávaní a teda dôvod na zrušenie rozsudku pre zmeškanie. Správanie žalobcu preto vyhodnotil ako jeho pasivitu, čím došlo k strate sporu.

10. Na podporu správnosti jeho záverov odvolací súd poukázal na uznesenie NS SR zo dňa 29. januára 2020 sp. zn. 5Obdo/26/2019, aplikovateľné na daný prípad, z ktorého vyplýva právny názor, že dôležitosť ospravedlniteľného dôvodu, ktorým sa žiada o zrušenie rozsudku pre zmeškanie podľa ustanovenia § 277 ods. 2 CSP nemožno posudzovať bez prihliadnutia na všetky okolnosti prípadu a tiež správanie sa sporovej strany. Za ospravedlniteľný dôvod nie je možné považovať okolnosť, ktorá bola žalovanému resp. jeho právnenému zástupcovi známa pred pojednávaním a ktorá mu síce objektívne znemožňovala účasť na nariadenom pojednávaní, avšak žiadne objektívne okolnosti nebránili tomu, aby svoju neúčasť na pojednávaní včas ospravedlnil. Odvolací súd súhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že nemožno prihliadnuť na tvrdenia žalobcu, podľa ktorých koncipient nemal v Brne pri sebe mobilný telefón a nemal prístup k internetu. Ak by aj odvolací súd pokladal tieto tvrdenia za vierohodné, je nepravdepodobné, že by koncipient o tejto skutočnosti z opatrnosti neinformoval advokátsku kanceláriu s prihliadnutím, že podľa žalobcu sa mal vracat' z Brna až ráno pred pojednávaním.

11. Ďalej uviedol, že keďže žalobca podal odvolanie voči rozsudku pre zmeškanie, ako aj odvolanie proti uzneseniu, ktorým bol zamietnutý návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, bolo potrebné konštatovať, že došlo k súbehu oboch procesných inštitútov. Ako už bolo uvedené, odvolací súd zistil absenciu ospravedlniteľného dôvodu a nezistil absenciu zákonnej podmienky na vydanie rozsudku pre zmeškanie, preto boli obe rozhodnutie potvrdené.

12. V súvislosti s odvolacou námietkou, že neboli splnené podmienky na vydanie rozsudku pre

zmeškanie, pretože podľa žalobcu nemožno hovoriť o jeho pasivite a rozsudok je porušením práva na spravodlivý proces, odvolací súd uviedol, že rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie je koncipované ako následok nedostavenia sa na pojednávanie, na ktoré bol žalobca riadne a včas predvolaný, za súčasného poučenia o možnosti vydania takéhoto rozsudku pre zmeškanie. Zdôraznil, že zo znenia citovaného ustanovenia vyplýva, že zákon nedáva súdu možnosť rozhodnúť, či vydá za splnenia zákonných podmienok rozsudok pre zmeškanie, ale výslovne z neho vyplýva, že za splnenia zákonných podmienok rozsudkom pre zmeškanie rozhodne tak, že žalobu zamietne. Nie je pritom podmienkou, aby išlo o prvé pojednávanie. Skutočnosti uvádzané žalobcom, ktoré sa týkajú právnej a skutkovej argumentácie samotného nároku označil za irelevantné.

13. Odvolací súd nesúhlasil s názorom žalobcu, že na prejednávaniu veci možno aplikovať závery rozhodnutia Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 17Co/70/2018, podľa ktorého sa odvolací súd nestotožnil s takým výkladom ustanovenia § 278 CSP, že súd musí vyhlásiť rozsudok pre zmeškanie, ak sú splnené podmienky vymedzené v § 278 CSP, pretože každé ustanovenie Civilného sporového poriadku musí súd v zmysle článku 3 CSP vykladať nielen podľa jazykového vyjadrenia, ale aj zmyslu a účelu toho ktorého ustanovenia. V súvislosti s uvedeným rozhodnutím odvolací súd uviedol, že možno súhlasiť s vysloveným názorom, že každé ustanovenie Civilného sporového poriadku musí súd vykladať nielen podľa jazykového vyjadrenia, ale aj zmyslu a účelu toho ktorého ustanovenia, súd však v prejednávanej veci nedospel k záveru, že by vydaním rozsudku pre zmeškanie bol porušený princíp spravodlivej ochrany práv strany sporu. Predovšetkým odvolací súd poukázal na skutočnosť, že v prejednávanej veci nejde o niekoľkoročný spor, v ktorom bol žalobca aktívny. Poukázal na to, že vo veci sa uskutočnilo predbežné prejednanie sporu a na prvé pojednávanie sa žalobca nedostavil, v dôsledku čoho bol vydaný rozsudok pre zmeškanie. V tomto prípade bol akceptovaný dôvod zmeškanie žalobcu ako ospravedlniteľný dôvod, preto bolo rozhodnutie zrušené a vo veci bolo nariadené v poradí druhé pojednávanie, na ktorom boli opätovne splnené podmienky pre rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie žalobcu. K rozhodnutiu teda neprišlo po niekoľkoročnom obsiahlom dokazovaní, ako tomu bolo v prípade citovaného rozhodnutia. Odvolací súd preto vzhliadol také výnimočné okolnosti, pre ktoré súd nemusel návrhu na rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie vyhovieť. Právny zástupca sa na pojednávanie bez ospravedlnenia nedostavil, čo súd správne vyhodnotil ako jeho pasivitu a stratu sporu. Odvolací súd podotkol, že vzhľadom na to, že vo veci už bolo raz rozhodnuté rozsudkom pre zmeškanie žalobcu, mal si žalobca ako subjekt dotovaný tzv. procesnou diligenciou počínať tak, aby k podobnej situácii nedošlo. Z uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že boli splnené zákonné podmienky pre vydanie rozsudku pre zmeškanie žalobcu.

14. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku vo veci samej a to v súlade s § 262 ods. 2 CSP.

15. Proti časti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým potvrdil uznesenie Okresného súdu Bratislava II č. k. 22Cb/189/2018-351 zo dňa 28. novembra 2019 a výroku o nároku na náhradu trov odvolacieho konania podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, navrhujúc ho v tejto časti zrušiť a vec vrátiť v tejto časti odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, prípadne navrhol zrušiť aj rozhodnutie súdu prvej inštancie a vrátiť mu vec na ďalšie konanie, pričom prípustnosť dovolania vyvodil z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces videl v tom, že odvolací súd bez toho, aby zopakoval, či doplnil dokazovanie týkajúce sa návrhu na zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie hodnotil dôkazy, ktoré predložil žalobca k návrhu na zrušenie rozsudku okresného súdu a vyvodzoval z nich nové skutkové závery. Ďalej odvolaciemu súdu vytýkal extrémny nesúlاد skutkových zistení odvolacím súdom v porovnaní s vykonanými dôkazmi. Spochybnil skutkový záver odvolacieho súdu, podľa ktorého žiadne objektívne okolnosti nebránili advokátskemu koncipientovi, aby upovedomil o svojom stave advokátsku kanceláriu resp. zaslal súdu ospravedlnenie. Ďalej poukázal na to, že sa odvolací súd stotožnil s takým postupom súdu prvej inštancie, na základe ktorého nemožno prihliadať na tvrdenia žalobcu, podľa ktorých koncipient nemal v Brne pri sebe mobilný telefón a nemal prístup k internetu. Namietal, že dôvody neprihliadania na tieto tvrdenia neboli ani súdom prvej inštancie ani odvolacím

súdom v ich rozhodnutiach bližšie vysvetlené. Uzavrel, že aj keď obidva sudy na skutkový stav použili rovnaké ustanovenie zákona (ust. § 281 CSP) a obidva sudy konštatovali nepreukázanie ospravedlniteľného dôvodu žalobcom, toto konštatovanie bolo založené na rozdielnych právnych záveroch. K právnomu záveru odvolacieho súdu sa nemal žalobca možnosť relevantne vyjadriť, prípadne predložiť nové dôkazy. Napokon rozhodnutia obidvoch súdov označil za riadne neodôvodnené.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolačný súd“) z Obchodného vestníka, ako aj z výpisu z Obchodného registra, vedeného Okresným súdom Nitra, týkajúceho sa žalovaného zistil, že na majetok žalovaného bol uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 16. augusta 2021 sp. zn. 37K/2/2018, zverejneným v Obchodnom vestníku 162/2021 dňa 23. augusta 2021, vyhlásený konkurz.

17. Podľa § 47 ods. 1 veta prvá zákona č. 7/2005 Z. z., o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKR“ alebo „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) ak tento zákon neustanovuje inak, vyhlásením konkurzu sa prerušujú všetky súdne a iné konania, ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi.

18. Podľa § 47 ods. 4 ZKR v konaniach prerušených podľa odseku 1 možno pokračovať na návrh správcu; správca sa podaním návrhu na pokračovanie v konaní stáva účastníkom konania namiesto úpadcu. Ak návrh na pokračovanie v konaní nie je podaný do konca prvej schôdze veriteľov, súd vyzve správcu a dlžníka, prípadne nerozlučných spoločníkov na strane dlžníka na jeho podanie v lehote nie kratšej ako 30 dní. Ak správca v určenej lehote nevyjadrí s pokračovaním v konaní súhlas, súd pokračuje v konaní s dlžníkom, ak pokračovanie v konaní v určenej lehote navrhne dlžník alebo prípadní nerozluční spoločníci dlžníka. Nepodanie návrhu na pokračovanie v konaní v určenej lehote má účinky späťvzatia žaloby.

19. Uvedená právna úprava bola do Zákona o konkurze a reštrukturalizácii prijatá s účinnosťou od 1. januára 2020 zákonom č. 390/2019 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia dopĺňajú niektoré zákony. Dôvodová správa k ust. § 47 ods. 4 ZKR obsahovala nasledujúce vysvetlenie: Jednou z okolností, s ktorou sa predkladateľ musí vysporiadať pri vyhlásení konkurzu je aj tá, aký vplyv vyhlásený konkurz bude mať na možnosť pokračovať v prebiehajúcich súdnych konaniach. Tie môžu byť „pasívne“ (úpadca je žalovaný napr. na plnenie) alebo „aktívne“ (úpadca je žalobcom a žaluje na plnenie). Doterajšia úprava predradzovala konkurz pred iné konania, pričom „kľúče“ od rozuzlenia pôvodne prebiehajúcich konaní dávala výlučne správcovi, ktorý ak ostal nečinný, tak konanie ostalo počas účinkov konkurzu prerušené, často niekoľko rokov. Nová právna úprava má za cieľ vyjasniť situáciu s prerušenými konaniami skôr a efektívnejšie. Správca má možnosť z vlastnej iniciatívy podať návrh na pokračovanie v konaní do prvej schôdze veriteľov, resp. do uplynutia lehoty určenej vo výzve súdu, ktorého konanie bolo prerušené. Lehotu by mal súd určiť s ohľadom na počty aktívnych, príp. pasívnych sporov úpadcu. Ak správca neprevezme prebiehajúci spor, súd, ktorého konanie bolo prerušené, vezme na zreteľ vyjadrenie dlžníka. Ak sa dlžník nevyjadrí alebo nebude súhlasiť s pokračovaním, súd konanie zastaví. ... V prípade pasívnych sporov (dlžník má plniť) je ich prípadné pokračovanie síce nepravdepodobné (je spravidla neefektívne), ale je možné. Ak sa však prípadnému žalobcovi voči dlžníkovi prisúdi plnenie, toto plnenie môže byť uspokojené až tzv. akoby za konkurzom (t. j. je podriadené uspokojeniu konkurzných veriteľov), resp. môže byť uspokojené len z majetku, ktorý bol napr. z konkurzu vylúčený.

20. Ako vyplýva z citovanej právnej úpravy, vyhlásením konkurzu sa zo zákona prerušujú všetky súdne konania, ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi. K vyhláseniu konkurzu na majetok žalovaného prišlo po začatí dovolacieho konania. V predmetnom súdnom konaní sa žalobca domáha, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 43.155,94 eur spolu s úrokom z omeškania, súdne konanie sa teda nepochybne týka majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi a vyhlásením konkurzu na majetok žalovaného prišlo zo zákona k prerušeniu tohto dovolacieho konania.

21. Z Obchodného vestníka najvyšší súd zároveň zistil, že na deň 24. november 2021 bola správcom

zvolaná prvá schôdza veriteľov. Keďže do tohto termínu nebol správcom podaný návrh na pokračovanie v konaní, najvyšší súd výzvami zo dňa 4. októbra 2022 vyzval žalovaného a správcu spoločnosť LawService Recovery, k. s., so sídlom Stráž 223, Zvolen v zmysle § 47 ods. 4 ZKR na podanie návrhu na pokračovanie v konaní v lehote 30 dní odo dňa doručenia výzvy. Výzva bola žalovanému doručená 21. októbra 2022 a správcovi dňa 6. októbra 2022.

22. Podaním zo dňa 26. októbra 2022 oznámil správca dovolaciemu súdu, že nedáva návrh na pokračovanie predmetného súdneho konania. Žalovaný na výzvu nereagoval.

23. Keďže správca a ani žalovaný nepodali návrh na pokračovanie v prerušenom konaní, najvyšší súd aplikoval poslednú vetu ust. § 47 ods. 4 ZKR, podľa ktorej má nepodanie návrhu na pokračovanie v konaní v určenej lehote účinky späťvzatia žaloby. Z právnej úpravy a zároveň ani z dôvodovej správy k ust. § 47 ods. 4 ZKR nevyplýva, že by mal súd pri aplikácii predmetného ustanovenia postupovať odlišne v prípade tzv. pasívnych sporov, teda keď úpadca je v procesnom postavení žalovaného. Zároveň podľa § 438 ods. 2 CSP, už vzhľadom na nadobudnutú právoplatnosť rozhodnutia napádaného v dovolacom konaní nie je možné v dovolacom konaní použiť ustanovenia Civilného sporového poriadku o späťvzatí žaloby. Najvyšší súd z dôvodu absencie výslovnej právnej úpravy nepodania návrhu na pokračovanie v dovolacom konaní, aplikoval v súlade s čl. 4 ods. 1 CSP., ustanovenie § 446 CSP, upravujúce späťvzatie dovolania, ktoré svojím účelom obsahuje pre účely dovolacieho konania obdobnú právnu úpravu ako späťvzatie žaloby obsiahnuté v § 144 a nasl. CSP.

24. Vzhľadom na vyššie prijaté závery najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) bez nariadenia dovolacieho pojednávania, dovolacie konanie podľa § 446 CSP., v spojení s § 47 ods. 4 ZKR zastavil.

25. O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 453 ods. 1 CSP., v spojení s § 256 ods. 1 a contrario CSP tak, že žiadnej zo sporových strán nárok na náhradu trov dovolacieho konania nepriznal. Vzhľadom na to, že konanie bolo zastavené z dôvodu stanoveného zákonom, nie je žiadnej zo sporových strán možné pričítať procesné zavinenie zastavenia konania.

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.